

Kercsmár Bella Noémi

Arion

Feliratkozás

– A kivénhedt korcs teremtő mindenit... – hallatszott a madár-csicsergős erdei úton.

A fák sötét, vékony törzsei közt emelkedő s lejtő kitaposott földút egy újabb dombosabb rész után végre egy fényes tisztáshoz ért, ahonnan kilátás nyílt az alanti völgyre, benne házakkal, a közepén pedig a kör alakú, piszkosszürke erődítménnyel. Sok tornya között volt egy, amely valaha magasra nyúlhatott – most tető nélkül meredt az égbe, kőfala félig leomlott.

Az ösvény meredeken vezetett tovább lefelé a hegyoldalra. Arion, akiből elveszettségében az imént kiszakadt a káromkodás, fellélegezve indult el rajta. Az utóbbi napokban már kezdett attól tartani, hogy eltévedt.

A várost kőfal vette körül, a poros út egyenesen a bejárathoz vezetett. A nyitott kapuzat két oldalán egy-egy ór állt bőrpáncélban, s lándzsájukra támaszkodva beszélgettek egymással. Arion jövetelére merev vigyázzállásba vágta magukat, s fontoskodva felszegték állukat, amibe még hosszú, ápolt bajszuk is beleremegett. A férfi megállt a kapu előtt, felnézett a falakon elhelyezett lőrészekre és ágyúkra, majd udvariasan megszólalt:

– Szép napot, uraim! Bebocsáttatást kérek.

– Nem kérdeztük ki vagy és miért jössz – felelt mogorván a baloldali, artikulatlan beszédétől bajusza ismét megremegett. – De ha akarsz, igazoltatlak...

– Nem szükséges – visszakozott Arion. – Vándor vagyok.

– Ezt gyakran hallom.

Az ór dobbantott lándzsájával a ledöngölt földön, mire Arion szó nélkül belépett a kapun. Tudatában volt, hogy az örök libbenő, fekete köpenyére vetik figyelő tekintetüket.

Hát megérkezett végre. Itt van Jatu arénája.

Hajdanán ugyan lekövezték az utcákat, mára azonban széthordták a kockaköveket; egyes házak leplezetlenül ezekből épültek, másoknak pedig ezekkel foltozták be hiányosságait. A főutca egyenesen az arénához vezetett. Minden más utcácska annyira

szűk volt, hogy legfeljebb vízelvezetésre lett volna jó, itt-ott mégis emberek kuporogtak. Már a hegyről, az erdei ösvény fái között elnézve is látszott, hogy ház csak a főtca mentén áll, s így a városkép egy kigyózó vonalat mutat, amely az erdónél kezdődik.

Meleg volt, a Nap ragyogva szórta sugarait a városra, de úgy tűnt, a koszos sarkokat nem, csak mindennek a középpontját, az erődöt világítja meg, amely ennek köszönhetően akaratlanul is vonzza a tekintetet.

Arion már hallott egyet s más Jaturól, és tudta, hogy a város az olyan vándorokból él, mint ő.

Ekkor, ki tudja, honnan, egy kislány szaladt oda hozzá.

– Amulettet tessék! Varázserő-megújító amulett! Teljesen tiszta, vadonatúj szalaggal! – Nagy szemével üresen meredt a férfira, miközben a betanult mondatokat harsogta. Arion úgy sejtette, nem sok vevője akad a kislánynak. – Átok nincs rajta, ki lett próbálva! – gyözködté tovább a lányka. – Ma reggeli szerzemény! Biztos, hogy nem keresi majd senki!

„Ezzel most meggyőztél” – gondolta Arion, de nem szólt semmit, csak haladt tovább célirányosan az erődítmény felé. A lány utánairamodott, ment mellette két háznyit, majd mikor látta, hogy ettől a férfitől nem kap pénzt, elmaradt.

Az erődhez közeledve Arion már látta, miről is szólnak a szóbeszéddek. A falak omladoztak, minden kő más-más árnyalatúvá fakult az évszázadok során. „Olyan, akár egy napszitta lepedő – gondolta elmélázva a férfi. – Egykor az is fehér volt, míg a túl sok mosás és napfény szürkévé nem tompította ragyogását.” Túl sok vér moshatta ezeket a falakat, és túl kevésé törődhetek az épület állapotával, ami miatt valaha sudár tornya ma már nem nyúlik a magasba. Csak omladozó árnya egykori fenségességének.

A kapu elé érve ismét két bőrpáncélos őr fogadta. Arion illetudóan megállt; az őrök érdektelenül néztek rá.

– Most érkeztem. Vándor vagyok.

– Akkor azért nem vagy ismerős – jegyezte meg a jobboldali, miközben borostáját dörzsölgette.

– Gondolom, tájékoztatást akarsz arról, hogy mennek itt a dolgok – sóhajtott a másik fásultan.

– Örömmel venném – bólintott Arion.

Az őr nagy levegőt vett, majd belekezdett.

– Lakhatsz az erődben, a hálókörlet abban a szárnyban van ott – mutatott jobbra fel, s Arion meglepetten vette észre a falon áttörő fatörzset, melynek gyökere az épületen belül lehetett, de fényre

szomjazó lombja már azon kívülre terjeszkedett. – Ahol az a fa van – meg fogod ismerni. Persze nincs ingyen, minden éjszaka egy aranyba kerül. Ezt reggel fogod kifizetni a kocsmában. Ott jár étel is ezért a pénzért.

– És a harcok?

– Ja, végtére is azért jöttél... – morogta a férfi. – Azzal párbajozol, akivel akarsz. Több aréna is van. Csak fel kell iratkoznod. – Ásított egyet. – Minden mást megtudhatsz a kocsmában. Vagy tapasztalatból – legyintett.

Arion megköszönte a tájékoztatást, és belépett az előbbihez hasonló, nyitott kapun.

A hideg folyosókból, a ritkásan elhelyezett fáklyákból és a díszítés teljes hiányából arra következtetett, hogy valóban nem sok jut a hely fenntartására – ráadásul mindent, ami mozgatható, hű jobbagyok módjára szétlopkodták.

Arion arra ment, amerre a folyosók vezették – mindig a legszélesebbet választotta; emellett követte a szag és zaj forrását, így akarva-akaratlanul is eljutott az ivóig. Az erőd borongós üressége után megörült, micsoda élet van itt. Lassan lépkedett, s közben szemlélődött. Az asztaloknál mindenféle népség ült – vagy épp feküdt alatta. Hatalmas, rótszakállú alakok, gunyoros mosolyú, fehér bőrű cingárok, fényes páncélatú lovagok övükben karddal, rongyokba burkolózott, arcukat is féltő senkik, nagyszájú, kócos énekesek. Arion bámészkodása miatt majdnem összeütközött valakivel, aki éppen kifelé tartott. Az illető végül szerencsésen kikerülte őt, s a vállára tette a kezét.

– Ha jót akarsz magadnak, ne menj a pulthoz – súgta a fülébe. Ekkor a helyiségben terjengő tömény alkohol bűze mellett Arion orrába halványan beküszött egy édes illat, de mire hátrafordult, az alak már a folyosó sötétjébe veszett.

Arion elgondolkodott, miért mondhatta ezt a távozó, ám végül csak megvonta a vállát, és egyenesen a pulthoz ment. Tenyerével a pultra csapott, épp csak akkora erővel, hogy a pultos észrevegye a jelenlétét.

– Jó napot! Kaphatnék egy szobát? – kérdezte mosolyogva, amikor a vénember felnézett rá.

– Új fiú! – harsant szinte azonnal a kiáltás a teremből.

– Kihívlak! – jött következő.

– Nem! Én hívlak ki!

Azonban Arion a többi már nem értette, mivel mindenki egyszerre ordított. Megkésve ugyan, de végre megértette a figyelmeztetést. Szórakoztatónak találta a dolgot.

– Ebben a sorrendben jöhettek is – mondta. A csapos érdektelenül lebiggyesztette a száját, s bólintott.

– Fel kell iratkoznod – mondta recsegő hangján, amely olyan gyenge volt, mintha bármelyik pillanatban eltörhetne.

– Írd fel, hogy Nagy Melák – jelent meg egy majd' három méter magas, izmoktól dagadt alak Arion balján. A csapos összevont szemöldökkel nézett rá, majd a papírra firkantotta a nevet. A susmorgás mellett is lehetett hallani, ahogy ceruzájának hegye súrlódik a papíron. Miután végzett, várakozón felnézett Arionra.

– Arion – mondta a nevét a férfi. A csapos tovább bámult rá ugyanazzal a tekintettel. Arion nem tudta hová tenni a dolgot, s már majdnem megkérdezte, hogy a vezetékneve is kell-e, mikor a férfi bólintott, s halkán szótagolta, amit írt.

– Sö... tét... A... lak. Mehettek.

Arion egy pillanatig még állt ott, a tenyere a pulton. Mérlegelte, hogy érdemes-e vitába szállnia. Végül sarkon fordult, és követte az öklét összeütögető Nagy Melákot. Kisebb hordányi közönség és párbajjelölt követte őket, mint valami bögő és üvöltő csorda.

Arion sejtette, hogy azért kapta ezt a becenevet, mert nem csak a köpenye fekete, de haja és szeme is. Az előtte haladó, vihogó Melák hátra-hátralesett, hogy követi-e még. Arion rámosolygott, mire a férfi csak még nagyobbakat öklözött.

Az arénába érve Arion azonnal otthonosan érezte magát. A küzdőtér tojás alakú volt, körben többsoros, lépcsőzetesen elrendezett nézőtér. Az őket követő tömeg a második sortól felfelé foglalt helyet, és izgatottan zsivajgott. „Biztosan fellelkesítette őket, hogy valami újdonságot láthatnak – gondolta Arion. – Hát, akkor mutatok is nekik valami olyat, amelyet még biztosan nem láttak.”

Nagy Melák ledöcögött a lépcsőn a küzdőterre, de Arion nem fáradt ezzel, egyszerűen átlendült a mellvéden.

– Izzágák vagyunk, mi? – üvöltötte Melák. Mellkasizmai úgy feszültek, hogy peccéses trikója majd' szétszakadt. – Majd meglátjuk, mire lesz elég a fűrgeséged, kis varázsló!

Ekkor Arion tekintetében valami megváltozott, s ezt nem csak ő és ellenfele, hanem a közönség is észrevette.

A nézősereg tombolt és csörgött az arany, ahogy kötötték a fogadásokat. Arion megvetette a lábát, a röhögő Melák képébe bámult, majd megragadta köpenyét, s a háta mögé dobta. A foszlás-